

Radosti a starosti, které mi přináší můj koníček.
Vypravování se zápletkou.

Zpracoval: Lukáš Bena, třída 2.E (Podnikatelství malých firem), školní rok 2008/2009

Asi všichni mí přátelé a kamarádi dobře vědí, že mojí největší zálibou a životní vášní je „kapařina“. Jedná se o velmi pohlcující koníček, díky kterému se dostanu do míst, která jsou plná přírodních krás, o jakých se nám v hluku velkoměst ani nesní. Kapařina ovšem skýtá i nesčetné množství překerních situací, ve kterých jsme odkázáni jen a jen na sebe. Chtěl bych vám vyprávět příběh, který se odehrál o loňských letních prázdninách na jižní Moravě.

Bylo pondělní ráno jednoho sluncem prozářeného červencového dne. Meteorologové hlásí „koupací“ počasí na celý týden, takže lepší podmínky jsem si nemohl přát. Auto narvané k prasknutí mne čeká před domem a konečně vyrazím směr Spytihněv. Jedná se o malou vesnici, která je vpůli protnutá velmi frekventovanou cestou, ale po její levé straně leží množství rozlehlých štěrkopískoven. Jelikož je začátek týdne, tak na cestách není příliš velký provoz. Za tři čtvrtě hodiny projíždím kolem cedule s nápisem Spytihněv. Na křižovatce odbočuji a za pár okamžiků už sjíždím na polní cestu, která mne dovede až k našemu lovnému místu. Už z dálky vidím, jak mi mávají Honza s Mirkem. Jsou to bratři, které znám z truhlářského učiliště v Tovačově. Jsou stejně staří jako já a mají stejné zájmy, takže si rozumíme. Vyrůstali na vesnici, a proto jsou srdečnější než lidé, které znám z města. Společně vykládáme věci z vozu a nosíme je na naše místo mezi vysokými topoly. Když procházím hustým křovím, zůstávám jako opařený. Před mnou se otevírá neuvěřitelná scenérie. Hladina jako křišťálové zrcadlo, v němž se odrážejí stromy lemující protější břeh. Všude poletují ptáci, ve vodě kvetou masy stulíkových polí a kolem nás sviští vážky. Na chvíli si musím sednout a vychutnat tu neopakovatelnou atmosféru. Z rozjímání mě vyruší Honza: „Takovou vodu tam u vás nahoře nemáte, co?“ S povzdechem jen smutně přikyvuji. Kluci už tu chytali několik dní, a tak se vyptávám, jak je to s aktivitou ryb. Dozvídám se, že to vypadá slibně. Míra má nějaké povinnosti a musí odjet, takže tu zůstávám jen já s Honzou. Začíná koloběh, který dobře zná každý kapař. Stavíme můj bivak, začínáme rozbalovat pruty a chystat montáže. Sedám do loďky a vyjíždím s echolotem na vodu hledat nějaké zajímavé partie dna. Našel jsem pár lavic u stulíkového pole v pravém rohu štěrkovny. Rekl jsem si, že toto bude to pravé místo. Vracím se zpět na břeh a Honza mi podává moje montáže a kýble s krmným boiliem. Boilie jsou speciální kuličky pro cílený lov kaprů. My chytáme na nástrahy, které jsou založeny na rybích moučkách. Vesluji, co mi síly stačí, a už pokládám své koncové montáže do vody. Přihazuji pár kuliček a vracím se tiše ke břehu. Dopínám vlasce, ukládám pruty do triodu, věším swingery a zapínám signalizátory. Konečně si mohu sednout. Honza už na mě mává lahví slivovice. popijíme a za zpěvu ptáků se kocháme krásou jihomoravské přírody. Cítím se neuvěřitelně šťastný, že jsem konečně zmizel z toho hluku a stresu města. Toho dne jsme zdolali nemalé množství krásně stavěných a bojovných kapříků. Jenže jsme ještě netušili, co nás čeká.

Druhý den se obloha zatáhla a došlo i na silný vítr. Teplota začala neuvěřitelně klesat. Seděli jsme v mém bivaku a vysmívali se „schopnostem“ meteorologů. Honza si zákeřně rýpl slovy: „To se asi kluci trochu v těch svých výpočtech přepočítali.“ Začali jsme se smát. Slivovice nám již došla, a tak jsme museli otevřít na zahřátí rum. Najednou se spustil neuvěřitelný liják. Blesky protínaly oblohu jako meče a z hromů nám běhal mráz po zádech. Vítr měl ohromnou sílu, ale naše bivaky stály jak přikované. Napadlo mě, že bychom asi měli

schovat pruty. Přece jenom by si je blesk mohl splést s hromosvody a to by pro nás nebylo dvakrát příjemné. Jenže ani jednomu z nás se nechtělo vylézt ze sucha bivaku do té šílené bouře.

Okem sleduji špičku svého pravého prutu, která se začala prapodivně ohýbat. Říkám: „Ne, prosím teď né!“ Honza nechápal, co se děje a proč to říkám. Swinger vyletěl jako střela k udici a signalizátor řval jak šílený. Adrenalin mi již koloval v žilách a mozek přestal vnímat okolí. Rozběhl jsem se jak smyslů zbavený. Na mokré trávě jsem upadl a vrazil do stojanu. Okamžitě vstávám. Uchopím prut a mohutně zasekávám. Na druhé straně z vody cítím neuvěřitelně silný tah. Křičím na Honzu: „To bude nějaká místní Matylda!“ Ryba si to míří do silných stulíkových stonků. To jí nemohu dovolit. Když se zamotá, přijdu o ni. Zabírám ze všech sil. Vlasec ve větru zvoní jako struna. Můj prut je ohnut na maximum, ale drží skvěle. Vidím, jak z hladiny mizí stulíky. Naštěstí se kapr nevyřízl a daří se mi jej obrátit. Míří na volnou vodu. Křičím na Honzu, že o tuhle rybu prostě nemohu přijít. Duchapřítomně vylézá z bivaku a s podběrákem v ruce skáče do lodě. Z topolů na nás padají větve. Vyrážíme na vodu. Porybný na nás křičí z ostrova, že jsme blázni. Kapky nás bičují do obličeje a jsme promáčení až na kůži. Stále musím navíjet a udržovat kontakt s rybou. Blesky lítají a jeden z nich udeřil do věže nedalekého vysílače. Oba nás to šíleně vystrašilo. Byli jsme vyčerpaní a báli se, ale chtěli jsme za každou cenu dosáhnout svého cíle. Kapr vyvíjel stále silný tlak a namířil si to k potopené brance. Honza křičí: „Zaber, tohle mu nemůžeš dovolit!“ Opírám se do prutu a bojuji s kaprem, co mi technické možnosti vlasce dovolí. Ryba si to naštěstí rozmyslela a otáčí se opět na volnou vodu. Počasí je jako z hororu. Stromy kolem se ohýbají, hromy burácejí, jako by nás chtěly vyhnat od vody. Vítr ještě zintenzívnil. Opírá se do naší železné loďky a unáší nás pryč. Vypadá to, jako by loďka byla z papíru. Oběma nám docházejí síly a Honza už nestačí veslovat. Máme co dělat, aby nás vítr nezahnal do rohu plného suchého chrastí z uschlých keřů. Vtom slyšíme naše signalizátory. Prudce škubeme hlavou a zíráme, co se děje. Na břehu je spoušť. Signalizátory nepípají proto, že by měly záběr, ale protože se stojany poroučely k zemi. Rozhodnutí je jasné. Rybu co nejrychleji dostat do lodě a vrátit se zpět na břeh. Zabírám všemi silami, co mi ještě zbyly, a snažím se rybu dostat k lodi. Ta ovšem s mým záměrem nesouhlasí a odpovídá mi prudkým zaškubáním hlavy a silným tahem. Jemně povoluji brzdu, jinak by se kapr vyřízl. Z navijáku mi mizí metry vlasce. Honza zabírá a vesluje směrem k němu. Tah již není tak silný. Opět dotahuji bojovou brzdu. Zkouším se opřít do prutu. Kapr už je po čtvrt hodinovém souboji vysílen a vypadá to pro nás vítězně. Honza mi radí, ať pospíším, ale ať nic neuspěchám. Dobrá rada nad zlato. Všiml jsem si, že na břehu chybí jeden bivak. Je to zrovna ten můj. Nezbyvá mi nic jiného, než nevěřičně kroutit hlavou. Kapr se pomalu blíží k lodi. Najednou se na hladině objevuje obří rybí tělo, které je bičováno kapkami deště. Na okamžik jsem zahlédl jeho mohutnou ocasní ploutev. Chystám podběrák. Kapr leží na hladině a vypadá, že je vysílený. Využívám příležitosti a přitahuji ho k lodi. Podběrák pokládám do vody a kapra do něj pozvolna navádím. Naštěstí je pro něj síťka dosti velká a celý tam vklouzne jako do bavlnky. Vítězně na sebe s Honzou křičíme a plácáme se navzájem po ramenou. Vtahují kapra do lodí a pokládám v podběráku na podložku. Je to krásný vysoký lysec. Takovou rybu jsme ještě nikdy neviděli. Váhu odhadujeme hrubě přes deset kilogramů. Radostně křičím: „Ty vole, to je osobák jako svině!“ Honza je již vyčerpaný, a proto mu dávám do ruky prut a vesluji já. Déšť i vítr začíná pozvolna ustávat a chvílemi i vykukuje sluníčko. Když jsme dojeli ke břehu, nevěřili jsme svým očím. Můj bivak byl zlomený o strom. Honzovy pruty zlomené. Stojany s pruty se válejí po zemi a tečou po nich potoky vody a bahna. Rychle běžím do Honzova bivaku pro foťák. Děláme v tom peklu pár snímků mě a kapra na památku. Vytahujeme metr a váhu. Ta ukazuje neuvěřitelných 20 kilogramů. Oba nevěřičně s otevřenými ústy sledujeme chvějící se ručičku. A „osobák“ je na světě! Metr naměřil 90 cm,

ale to už není důležité. Kapři se posuzují podle váhy. V ten moment jsem byl nešťastnějším člověkem na světě. Kapra vracím do podložky a neseme ho k vodě. S polibkem a poděkováním za krásný souboj jej vracím zpět do jeho rodného živlu. Kapr mi mává ocasní ploutví, jako by mi děkoval, že jsem jej pustil a mizí v modré vodě štěrkovny. Vítězně se na sebe s Honzou podíváme a pláceme si.

Začíná opět vylézat sluníčko a my počítáme škody. Honza má oba pruty zlomené. Já mám zohnuté dva swingery a rozbitý signalizátor. Můj bivak má přelomenou hlavní tyč a dvě podpěrné. A to ani nemluvím o promáčeném a špinavém lehátku a spacáku. Nedíváme se ale na to zle. Jsme vítězové. Zdolali jsme přece „dvacítku“. Je to doposud nejtěžší kapr zdolaný na této štěrkovně.

Pocity, které jsem prožíval, se nedají popsat. Honza říká:“ Ty vole, ale to je škoda tak za šestku!“ A měl pravdu. Nám to ale bylo jedno. Splnili jsme účel výpravy. Nový osobák a hned rekord štěrkovny. Neuvěřitelné. Začali jsme balit věci. Počasí se s námi loučilo sluníčkem, jako by se nám omlouvalo za nepříjemnosti, které způsobilo pár hodin předtím. Auta byla naložena mokřými a špinavými věcmi. Loučili jsme se s úsměvem na tvářích a s příslibem další výpravy jsme odjeli každý svou cestou. Mimochodem druhý den mi Honza volal, že má nové pruty, a vyptával se, kdy přijedu. S nadšením jsem odpověděl, že se nemusí bát a že brzy.

Co říci na závěr? Kapradina je krásný sport, Není to ani tak sport jako spíše koníček. Je to závislost. Na rybách se sejdeme se svými přáteli, abychom si odpočinuli od starostí, které nám přináší ruch města. Užíváme si krásu a nespoutanost přírody, kterou jinak známe jen z televize, internetu a povídání našich rodičů a prarodičů. Můj dědeček i otec jsou rybáři a měl bych jim asi poděkovat, že k tomuto krásnému způsobu využití volného času přivedli i mne.